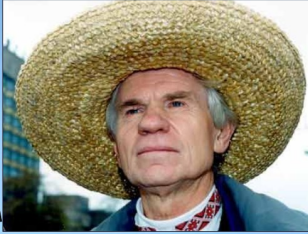
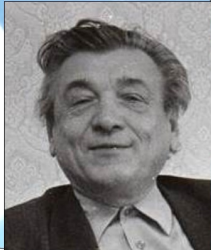

Наукова бібліотека
Національного університету
"Запорізька політехніка"

Парад поетів Запорізького краю

"Поезія — це завжди
неповторність, якийсь
безсмертний дотик до
душі..."

Ліна Костенко

ОСІНЬ Тетяна (справж. – Нікулочкіна Тетяна Василівна; 02. 10. 1949, Запоріжжя) – письменниця. Чл. НСПУ (2019). Освіта середня. Працювала на запорізі. підпр-ві «Іскра». Дебютувала 2005 добіркою віршів у завод. багатотиражці «Ис-кровец». Потім свої твори друкувала в г. «Миг», «Верже», «Горожанин», «Запорозька Січ», «Література та життя», ж. «Хортиця», антологіях «Обрус» (2008), «Не міліють джерела Дніпрові...» (2016), хрестоматії «Література Запорізького краю» (2019), зб. «Горожанин», альманахах «Пошук-2» (обидва – 2009), «Пошук-3» (2010; усі – Запоріжжя), «Нова проза» (Лц., 2011) та «Форум» (Дн., 2013), зб. «Вілаг почуттів» (Уж., 2012) тощо.

Основні твори:

Осінній віршопад. 2011; Светлые полдни. 2011; Над суетой. 2012; Время жатвы и стихов. 2014; Жажда света. 2015; Римовані паралелі. 2016; Життєдайне Слово. 2017; Сонячне гроно. 2017; Пізня зав'язь. 2019; Талан любити і прощати: Повесть, оповідання. 2019 (усі – Запоріжжя)

Віра Федорівна ШМИГА

Народилася у селищі міського типу Крижопіль Вінницької області 24 березня 1956 року. У Запоріжжі живе з 1963 року. Закінчила педагогічне училище, що в Хортицькому районі. За фахом вихователька дитячого садка. Здобула досвід навчання дошкільнят українській мові. Після скорочення штатів (1997) працювала три роки санітаркою в хірургічному відділенні поліклініки. Потім п'ятнадцять років була бібліотекаркою в Запорізькому національному технічному університеті.

Багато років – дружина та мати двох синів.

Із 2005 року член НСПУ. Лауреат пісенно-поетичного фестивалю “Мамині джерела”. Авторка поетичних книжок: «На краю блакиті», «Час дикої черешні», «Спалахили льоту», «Малюнки на асфальті», а також збірки перекладів «Передчуття».

Лариса Анатоліївна КОВАЛЬ

Народилася 20.06.1945 р.у м. Омськ. Закінчила вечірнє відділення Запорізького машинобудівного інституту (нині Запорізький національний технічний університет), факультет електронної техніки. Працювала старшим викладачем у радіоелектронному коледжі, ЗНТУ. Керувала літературною студією та обласним літературним об'єднанням ім. Гайдабури. Автор восьми книг: «Повернення до себе», «Від болю до весни», «Сполох осінніх айстр», «Озори мою душу надіє», «Шляхами Піднебесної», «Світлини долі», «Вибране», "На прощальний танок запросив листопад", багатьох публікацій у пресі.

Член Національної спілки письменників України. Лауреат премії ім. Миколи Нагнибіди Запорізького обласного відділення Українського Фонду культури.

БРАЦІЛО Марина Анатоліївна (02. 12. 1976, Запоріжжя – 17. 06. 2013, Київ) – поетеса. Дружина Ю. Ноги. Чл. НСПУ (1997). Закін. Запоріз. ун-т (1999). Дипломантка міжнар. конкурсу «Гранослов» (1994–95). Лауреатка 5-го Всеукр. фестивалю «ЛІР» (1997). Авторка зб. віршів «Хортицькі дзвони» (1995), «Благовіст» (1996), «Мелодія вічних прощань» (1997), «Сонцетяжіння» (2001; «Чотири пори любові» (2006). усі – Запоріжжя). Працювала також у жанрі автор. пісні. Лауреатка фестивалю молодих виконавців «Зорепад–94», дипломантка міжнар. пісен. фестивалю «Доля» (Чернівці, 1994), призер фестивалю автор. пісні та акустич. музики «Срібна підкова» (Львів, 1996). Героїня лірич. творів Б. – українка-степовичка, закохана у рідний край. Вона, шукаючи своєї правди, то по-дитячому наївна, то по-дорослому мудра, то ніжна, то гордо-незалежна.

17 червня 2013 року ввечері Марина Браçило трагічно загинула, випавши з вікна 5 поверху своєї квартири, яку винаймала у Києві.

Коваль Віра Миколаївна

Вона народилася 28 вересня 1948 року в селі Біленькому Запорізького району. Уже школяркою почала писати вірші. Закінчивши філологічний факультет Запорізького педінституту, шість років учителювала у Великих Копанях на Херсонщині. Лише потім повернулася в Біленьке, в рідну школу.

Якось 1994 року почула по обласному радіо передачу Наталі Нескородової за участю молодого запорізького композитора Анатолія Сердюка, який звернувся до слухачів із проханням надсилати йому вірші для нових пісень. І вона їх надіслала. Співаку сподобалися її поезії, народилася перша спільна пісня "Журавлик". І з того часу почалася плідна багаторічна співпраця поетеси і виконавця. 1996 року вийшов альбом Анатолія Сердюка «Запоріжанки», в який увійшло десять пісень Віри Коваль: «Свічечка», «Ромашка», «Шкільні романи», «Люби мене», «Сліпий дощ», «Дві коханки», «Зухвале дівчатко», «Відлуння», «Телемани», «Розлучаюсь із тобою».

Авторка двох поетичних збірок: «На хресті любові» (2004) та «Дідизна»(2007). Нині мешкає у місті Запоріжжя і продовжує творчо працювати над новими роботами. Часто друкується в районній газеті "Червоний промінь".

Пісні на слова поезій Віри Коваль є в репертуарі відомих українських співачок: Алли Кудлай, Наталії Бучинської, Таїсії Повалій, Катерини Бужинської, Світлани та Віталія Білоножків.

Із недавніх пір – учасниця засідань Міжнародної асоціації гумористів і сатириків «Весела Січ». Її можна побачити не лише на концертах і презентаціях, але й на святах Запорізької дитячо-юнацької спортивної школи бойового мистецтва «Спас» або на Козацькому колі чи святилищах доби бронзи на Хортиці... Там і знаходить вона теми для нових поезій.

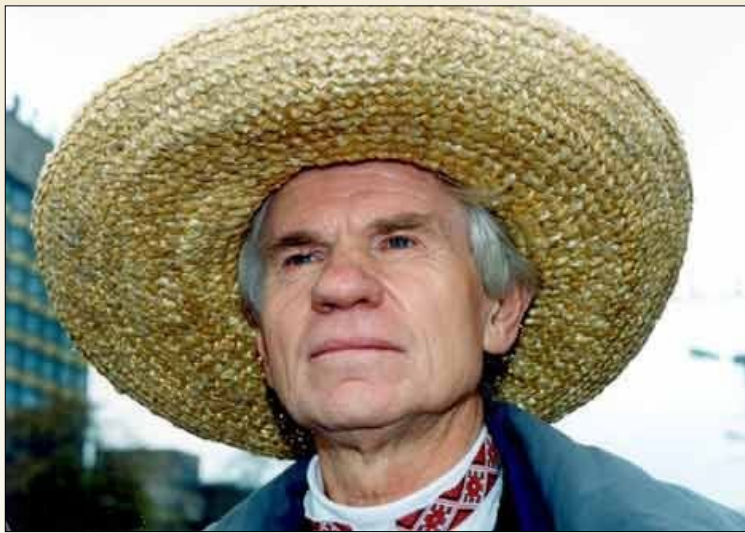

Любов Григорівна ГЕНЬБА народилася 28 лютого 1960 року у селі Грушеве за сім кілометрів від районного центру Гуляйполя, у сім'ї хліборобів.

Закінчила з відзнакою Мелітопольське училище культури (за фахом режисер масових театралізованих заходів) та філологічний факультет (спеціальність українська мова та література) Запорізького національного університету.

Все свідоме життя покладено на вітар культурного розвитку Гуляйпільського краю. У системі закладів культури працює з 1989 року. З 2003 року до сьогодні – директор Гуляйпільського краєзнавчого музею.

Любов Геньба – член Національної спілки письменників України з 1997 року, письменниця, журналіст, режисер, громадська діячка, автор восьми поетичних збірок: «Грушеве (1992), «Іменем твоїм» (1995), «Паралель» (1999), «Повези мене у Красиве (2006), «Душа іде на сповідь» (2006), «Обвітрені сувої половчанки» (2012), «Вальс бажань» (2012), «На гостинах у долі» (2017). Ім'я Л. Геньби внесено до «Енциклопедії сучасної України» та енциклопедії «Відомі люди України». Вона має численні нагороди за розвиток культури й духовності, за професійну майстерність, за вагомий особистий внесок у розвиток культури Запорізького краю. Лауреат літературно-мистецької премії ім. Петра Ребра (2018).

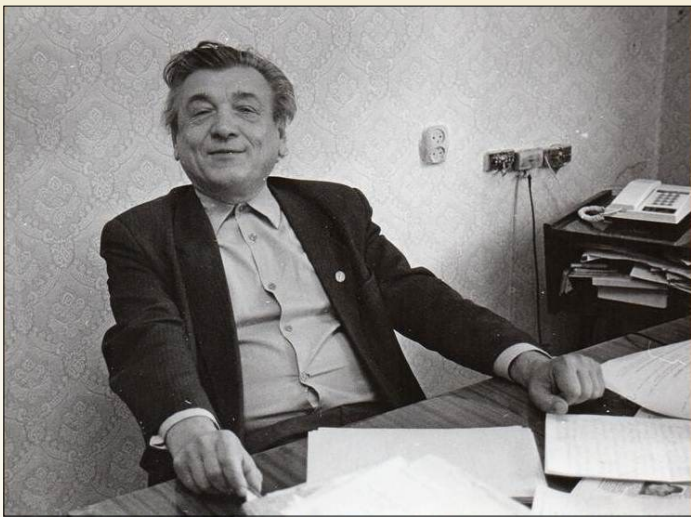
Петро́ Па́влович Ребро́

(19 травня 1932, с. Білоцерківка Запорізької області — 22 березня 2014, м. Запоріжжя) — відомий український поет, прозаїк, драматург, публіцист, літературознавець, гуморист і сатирик, перекладач, журналіст, громадський і культурний діяч .

Після закінчення Запорізького педагогічного інституту (з 2004 року — національний університет) служив в армії, вчителював у Малокатеринівській СШ, працював у редакціях обласних газет «Червоне Запоріжжя», «Запорізька правда», в обласному книжково-газетному видавництві, в обласному управлінні культури, з 1967 року — відповідальний секретар Запорізької організації Спілки письменників України.

Друкується з 1946 року. Перша збірка віршів «Заспів» вийшла в 1955 році. Нині в доробку письменника — сто книг для дорослих і дітей (загальний наклад — понад 5 млн прим.).

Автор збірок ліричних і сатиричних поезій «Заспів» (1955), «Вітер з Дніпра» (1957), «Проти шерсті» (1958), «Родичі сонця» (1961), «Проміння серця» (1962), «Перо під ребро» (1963), «Гірке причастя» (1964), «Людяність» (1965), «Запорізька веселка», «Заячі вуса» (1967), «Вогнярі» (1971), «Порохівниця» (1972), «Могорич» (1974), «Криця» (1975), «Листи до земляків» (1976), «Гаряча прокатка», «Побратимство» (1979); драматичної поеми «Заграва над Хортицею» (1980); книжок нарисів і віршів «У сусідів по планеті» (1960), документальних повістей «Грім над Запоріжжям», «Ніжна сталь» (1969); літературознавчого дослідження «Над синім Дніпром — Буревісник» (О. М. Горький на Запоріжжі, 1973); книжок для дітей «Сонечко», «Чому заєць косоокий» (1958), «Найсмачніші огірки» (1959), «Солов'ята» (1961), «Мій тато — сталевар», «Дірочка від бублика» (1962), та ін рідької організації Спілки письменників України.

Рекубрацький Анатолій Захарович народився 21 листопада 1945 року в селі Зеленопільля Куйбишевського району. Дитячі та шкільні роки пройшли в селищі Комиш-Зоря. Після закінчення школи вступив на філологічний факультет Запорізького державного педагогічного інституту.

Писав і друкувався з дитинства. Перший вірш опублікував третьокласником у дитячій газеті "Зірка". Ще школярем його помітили запорізькі письменники Петро Ребро та Микола Лиходід і схвально відгукнулися про юного автора в газетах «Запорізька правда» та «Комсомолец Запоріжжя».

1975 року побачила світ перша збірка Анатолія Рекубрацького "Сурми", яку високо оцінила республіканська преса. Того ж року його прийняли до лав Спілки письменників України.

Творче життя Анатолій Рекубрацький поєднував із журналістикою, працював у газетах "Комсомолец Запоріжжя", "Запорізька правда", власним кореспондентом "Правди України" по Запорізькій області.

Він завжди був активним у громадському та літературному житті області. В його активі сотні читацьких конференцій і літературних зустрічей, він — учасник літературних семінарів, молодіжних фестивалів у Москві, Нижньому Новгороді; декад української літератури в Калмикії, Хакасії

Помер Анатолій Захарович 7 жовтня 2011 року.

Окремі видання творів:

Сурми (1975)

Люди моєї пам'яті (1993)

Поверни мені той листопад... (1994)

Наснисть мені... (1995)

Не судилося (1996)

Феєрверк (1997)

Апельсини з дірками (2000)

Не догорить свіча по Україні: Твори, вибрані майстрами, Т. 1. Поезії (2004)

Боли мені, Вкраїнонько, боли... Твори, вибрані майстрами, Т. 2. (2006)

Григорій Лютий народився 7 лютого 1949 року на Гуляйпільлі. Перша публікація була надрукована у районній газеті в 1964 році. Член Спілки письменників України з 1984 року.

За своє творче життя видав поетичні книги «Крилатий корінь», «Крона вічності», «Червона літера вогню», «Хліб любові», «Я воду пив з твого лица», «Гуляйполе», дитячу збірку «Світлана», разом із співаком і композитором Анатолієм Сердюком підготував пісенник «Пісні Гуляйпільського краю».

В основі поезії Г. Лютого лежить саме любов, любов до рідного краю, до людей, до природи, нарешті до жінки, і саме це почуття є джерелом творчого натхнення

Митець представляв українську поезію на багатьох всеукраїнських і міжнародних форумах. У тому числі був єдиним делегатом від Спілки письменників України на Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві в 1985 році. З 1998р. по 2016р. - голова Запорізької обласної організації Національної спілки письменників України. З 2001 р. і по сьогодні - редактор журналу «Хортиця»

Основні твори:

Крона вічності (1985),

Червона літера вогню (1987),

Хліб любові (1990),

Я воду пив з твого лица (1992),

Гуляй-поле (1996),

Світлана (1995),

Збірник пісень «Пісні Гуляйпільського краю» (1995),

Вибране (1998),

Меди (2000),

Вибране (2005),

Я вже тобою дихаю... (2007),

Мама-Марія (2008)

Микола Григорович Білокопитов

народився 11 лютого 1954 року в Мелітополі. Дитинство минуло в селищі Кушугум Запорізького району, де він і закінчив середню школу. Служив на флоті. Працював слюсарем, залізничником, поліграфістом. Член Національної Спілки письменників України з 1996 року.

Закінчив Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова (м. Львів). Багато років віддав журналістиці. Працював у газетах "Комсомолец Запоріжжя", "Запорізька правда", "Запорозька Січ", "Світло Оріяни". Перші проби пера Микола Білокопитов зробив ще у шкільні роки. Навчаючись у 8 класі, опублікував свої вірші в районній газеті "Червоний промінь". Потім його твори з'являються в обласних газетах "Комсомолец Запоріжжя" і "Запорізька правда", а згодом гуморески, байки, мініатюри письменника друкуються в журналах "Старт", "Ранок", "Україна" і, звичайно ж, у "Перці". Публікуються його твори також в "Літературній Україні", колективних збірниках. З 1991 року почали виходити власні збірки гумору й сатири: "Вовча наука", "Міні знову в моді", "Нечиста сила" та ін. 1998 року за книгу "Міні знову в моді" Микола Білокопитов став лауреатом Всеукраїнської літературної премії ім. С. Руданського. Член Національної Спілки письменників України з 1996 року.

Основні твори:

Вовча наука (1991),
Міні знову в моді (1994),
Нечиста сила (1995),
Весела парочка (2006),
Принциповий флюгер (2008),
Революційні вила (2015),
Камасутра в тролейбусі (2015).

**Полян-Пилип Сергійович
ЮРИК**

Народився 1 грудня 1956 року в селі Баландине Кам'янського району на Черкащині.

Закінчив Звенигородський сільськогосподарський технікум (1975), Дніпропетровський сільгоспінститут (1983), відділення журналістики Київської ВПШ (1989). Працював обліковцем рілничої бригади, агрономом, заввиробничим відділком колгоспу, журналістом районної газети (сmt Томаківка на Дніпропетровщині), обласної молодіжки "Прапор юності" (Дніпропетровськ), обласного радіо (Запоріжжя), міської газети "Запорозька Січ". Останні десять років перед пенсією – редактор відділу обласної газети "Запорізька правда".

Друкувати твори почав у районній газеті "Радянське життя" (сmt Томаківка на Дніпропетровщині) 1978 року. Потім публікувався в обласних газетах.

Твори:

Пісня волі: поезії. 1993.

Даремний переляк: гумор і сатира, 1998.

П'ятнадцята премія: гумор і сатира, 2001.

Тільки Сталін на стіні: фольклор епохи соціалізму та побудови комунізму, 2003.

Сповідь вовкодава. Вибране: гумор і сатира, 2006.

Сказання про стародавні минувшини руські, 2007.

Калина хортицька: (пісні на слова Пилипа Юрика), 2012.

Поклик Святослава: лірика, 2014.

Де ти вештаєшся? : гумор і сатира, 2014.

Осляче тріо: гумор і сатира, 2014.

Ворожіння на кавовій гушці, або Конституція Пилипа (Юрика) Орлика, 2020.

**Медко́ Олександр
Олексійович**

(5 травня 1952 р. —
23 лютого 2020 р.).

Поет, перекладач.

Член Національної спілки письменників України (з 2016 р.),
голова Запорізької організації НСПУ (2017—2020).

Закінчив філологічний факультет Далекосхідного державного університету
(м. Владивосток, СРСР) у 1975 р.

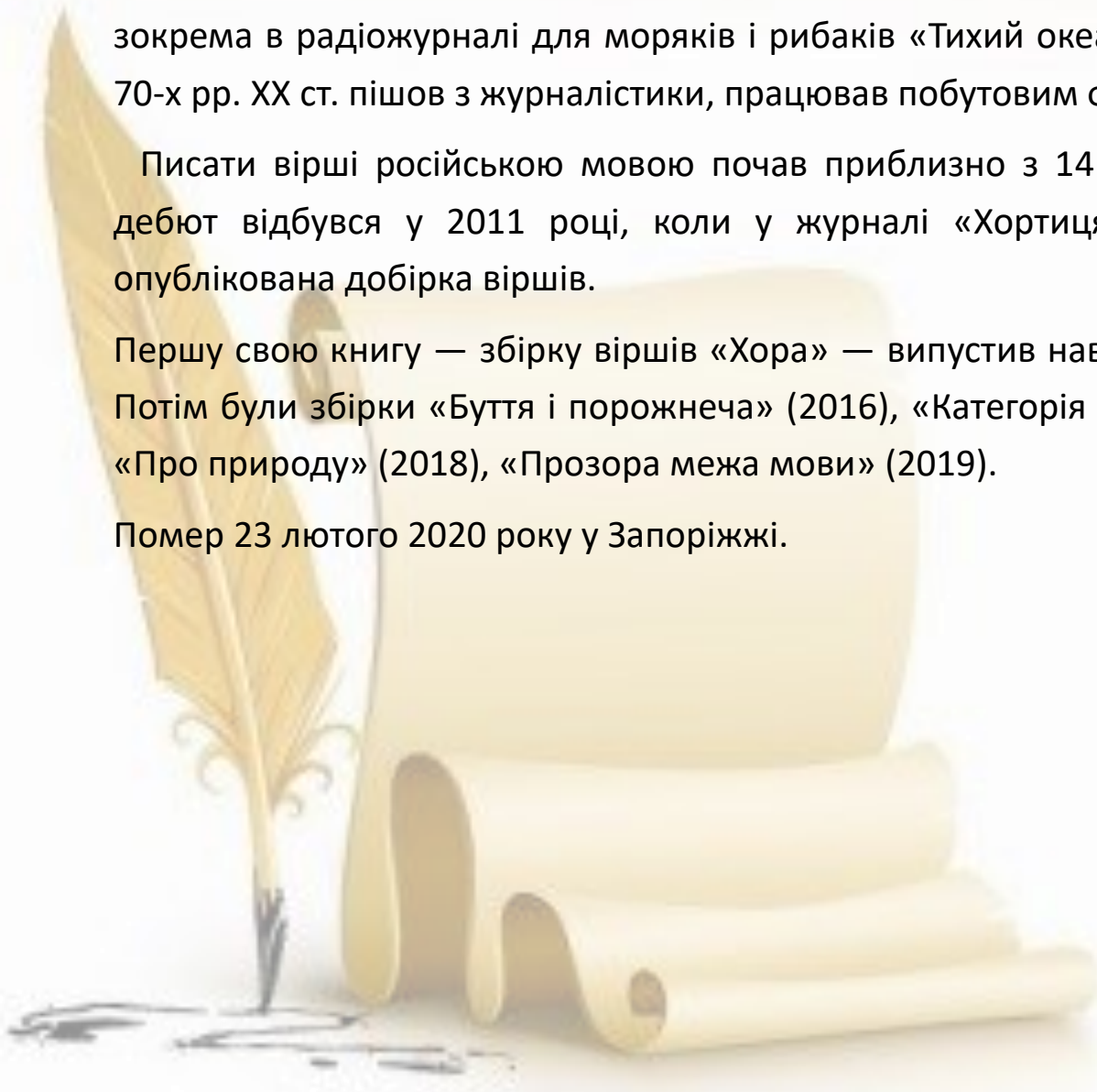
Служив на Сахаліні та Курильських островах у полку радіорозвідки ГРУ.

Працював на виробництві, у редакціях газет, на телебаченні та радіо,
зокрема в радіожурналі для моряків і рибаків «Тихий океан». Наприкінці
70-х рр. ХХ ст. пішов з журналістики, працював побутовим фотографом.

Писати вірші російською мовою почав приблизно з 14 років. Творчий
дебют відбувся у 2011 році, коли у журналі «Хортиця» (№ 1) була
опублікована добірка віршів.

Першу свою книгу — збірку віршів «Хора» — випустив навесні 2015 року.
Потім були збірки «Буття і порожнеча» (2016), «Категорія sacrum» (2017),
«Про природу» (2018), «Прозора межа мови» (2019).

Помер 23 лютого 2020 року у Запоріжжі.

Валентин Терлецький народився 26 лютого 1975 року в Запоріжжі. Закінчив Запорізький державний університет, філологічний факультет. З 1997 року працює журналістом, є членом Спілки журналістів України.

У 1992 році заснував рок-групу „Декаданс”, яка має сім номерних альбомів, 6 відеокліпів. В групі Валентин співає, грає на кількох інструментах, є автором музики і текстів.

Також він є автором 3-х виданих книг віршів «Ключі від сутінок» (2003) і «Небесний оркестр» (2006), «П`ята пора року» (2014).

У 2003 році Терлецький був нагороджений «Золотим пером» від всеукраїнського конкурсу «Коронація слова», як літературний критик. У 2009 Терлецький став лауреатом премії від журналу Національної Спілки письменників України «Березіль». У 2014 став лауреатом поетичного конкурсу серед запорізьких журналістів, який проводила Національна спілка журналістів України в Запорізькій обл.

Також вийшло 3 його книги прози: «Рок-н-рол, стакан, кохання» (2008 р., роман-переможець конкурсу міського молодіжного роману «Графіті 2007» видавництва «Фоліо»), та «Хроніки міських божевільних» (2009 р., роман-переможець міжнародного літературного конкурсу «Євроформат 2008»). У видавництві «Нора-Друк» 2012 року вийшов роман «Хмарочос» (переможець у номінації «Вибір видавців» Міжнародного конкурсу романів та кіносценаріїв «Коронація слова» 2012).

2014 року отримав спецвідзнаку від фестивалю фантастики «Волфкон» на Міжнародному конкурсі романів та кіносценаріїв «Коронація слова» за останній роман «Кілька років зими».